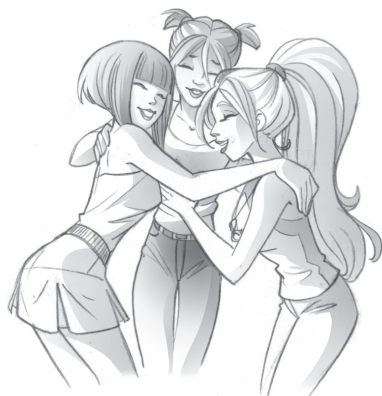

Elena Kedros

DEVOJČICE
SA
OLIMPIA

Osmeh izdajnika

Sa italijanskog prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Buka iz pozadine

Rufinijev zakon ili viteške pesme? Da bi se odlučila za jednu od ove dve katastrofalne opcije, Luče odluči da se posluži srećnom hemijskom olovkom, koju je nedavno pozajmila od Hun. Ta čudesna hemijska olovka omogućavala joj je da od dve činjenice pogodi obe. Sigurno je neće izdati na završnim ispitima, do kojih je preostalo svega nekoliko sati. Malo manje od

petnaest. To nikako neće biti dovoljno da pregleda i obnovi sve što je propustila tokom godine.

Mitochondrija.

Zašto joj je pala na pamet ova reč? I zašto baš u tom trenutku? Je li to znak sudbine? Predskazanje? Šta to uopšte beše, dođavola? Pre svega, na koji se predmet odnosi? Na epiku mitochondrije? Na oblast mitochondrije? Na generala Mitochondriju? Pokušavala je da se seti koji joj je profesor predavao o mitochondriji. Međutim, to uopšte nije bilo lako u svoj toj galami.

„Možeš li da razmišljaš malo tiše, Hun?“, pobuni se na kraju tonom kakav ne bi upotrebila ni da uvredi najljućeg neprijatelja.

„Molim?“, obrati joj se ova sa izrazom lica koji je govorio da nema pojma o čemu je reč.

„Tvoje koncentrisanje me izluđuje. Izlazi ti iz glave, ispunjava sobu i blokira mi svaku misao. Točkići tvog mozga škripe!“, prasnu Luče. Onda je obuze sumnja da je u zanosu malo preterala. To se i potvrdilo kad je videla kako je prijateljica užasnuto gleda. Pokuša da se smiri, i to po sedamstoti put.

„Izvini“, promrmlja. „Doživela sam stres od mitochondrija.“

„Nalaze se u citoplazmi i služe za ćelijsko disanje“, objasni Hun automatski.

Sve što je čula Luče zapisa od reči do reči na list papira, pritiskajući olovku toliko jako da su reči završile utisnute na koricama knjige koju je podmetnula ispod.

„Nema potrebe to da pišeš“, nastavi Hun ne podižući glavu iz knjige. „Mars je rekao da će na ispitu biti samo poslednji deo gradiva.“

„Verujem profesorima koliko i izgladnelom pitonu“, progunđa Luče i poče da zamišlja kako se profesor biologije pretvara u gmizavca i guta nju i sve drugare i drugarice iz odeljenja.

„Ne kažem da treba potpuno da ga zapostaviš, ali...“

Začu se odnekud još neka galama, neki iznenađan i prodoran zvuk. Luče vrisnu, skoči uvis i nevoljno baci svoju srećnu hemijsku olovku na drugu stranu prostorije.

Hun podiže pogled s knjige. „To je samo zvono! Da budem preciznija, zvono na tvojim vratima.“

Bez sumnje, Luče je morala nekako da se smiri. Zapitala se iz kog sadističkog poriva škole kažnjavaju učenike beskorisnim ispitima, pa ustade i krenu da uzme olovku.

Katastrofa! Nesreća i kraj sveta!

Olovka sreće, njena jedina saveznica u epskom ratu protiv testova i ispita, polomila se na dva dela.

Bez nje će sutrašnji testovi zaista biti katastrofa, pa čak i da bude najspremnija na svetu. Što je najgore, ona je bila najnespremnija na svetu!

„Moram odmah da izađem! Moram da pronađem istu ovakvu olovku! Gde si je kupila?“, upita ona Hun.

„Ne znam! Tetka mi je poklonila tu olovku, odavno“, odgovori ova. „Svakako možemo to da sredi...“

„Zaboravi! Polomljena olovka ne može da donese ništa dobro!“, objavi Luče.

Hun odmahnu glavom.

„Da ne moramo da učimo, mogle bismo da odemo kod Sid.“

Luče se na trenutak zamisli. Otkako se njihova prijateljica odrekla svog opsidijana i izgubila moći, ostala je na Olimpu. Ona i Hun išle su da je posete svaki put kad bi ugrabile koji slobodan trenutak, ali zbog silnih ispita, koji su ih čekali, nisu je videle već tri dana. Naravno, unapred su je obavestile o tome, ali se to svejedno nije sviđalo nijednoj.

Nažalost, završni ispiti na kraju godine nisu mogli da se izbegnu. Međutim, i talična hemijska olovka vredela je mnogo vremena, barem deset popodneva učenja.

„Tvoja majka pustila me je da uđem!“, pozdravi ih Kamirana Grol dok je ulazila na mansardu. „Hoćemo li da orobimo prodavnice u centru?“

Luče zapanjeno pogleda njihovu drugaricu iz odeljenja.

„Danas? Sada? Pored svih ovih ispita koje sutra imamo?“, začudi se Hun.

„Primenjujem teoriju jedne moje stare profesorke matematike: *Nikada nemojte da učite dan pre ispita. Tada ionako više ništa ne ulazi u glavu. Bolje je da se opustite, tako da se sa svim tim suočite spokojni, optimistički raspoloženi i usredsređeni na kontrolni, ispit, test ili bilo šta što treba da se uradi.*“

Luče obuze osećaj da je ovo iznenadno Kamirano pojavljivanje prst sudbine. Međutim, nekakav nepodnošljiv i strašan unutrašnji glas, strahovito sličan majčinom, govorio joj je da ostane kod kuće, s nosom zabijenim u knjige.

„Onda, idemo li?“, upita Grolova s neodoljivim osmehom.

Ni sama više nije znala koliko je hiljada puta poželela da bude drugačija. Ali ne previše drugačija. Da ima samo malo one bezbrižnosti koja je krasila Luče, i mrvicu odlučnosti po kojoj je poznata Sid. Koliko god da ju je ta ideja privlačila, nije imala hrabrosti da se upusti u divlji šoping zajedno s Luče i Kamiranom.

Ipak, Hun je sada sasvim dobro poznavala sebe, već dovoljno dugo. Prema njenom mišljenju, teorija opuštanja pre ispita kod nje nikad nije funkcionisala. Kada ne bi učila do kasno u noć, narednog dana bi osećala krivicu pa bi postala nesigurna. Pogrešno bi odgovarala na pitanja koja je znala, a umesto da misli na odgovore, mučila bi se razmišljanjima šta je još mogla da uradi prethodnog dana. Jedini ishod svega toga bila bi totalna zbrka u glavi. Pored toga, ona je imala jedan ispit više: ponavljanje usmenog kod grozne Grabljivice Džonson. Profesorka joj nije oprostila što je nestala na dan poplave. Od tada je na sve moguće načine smišljala kako da je uhvati nespremnu. A povremeno bi, kad se Hunini *klikovi* ne bi uključili, i uspevala u tome.

Toga dana, koji je inače bio savršen za odlazak na plažu, Hun se biciklom vraćala kući kroz park. Iznenada spazi neugledan drveni sto s klupama, gde su se nedeljom porodice okupljale i pravile piknike. Obuze je želja da se baš tu zaustavi i uči. Nikada nije učila naposlju. Nije znala da li bi tu uopšte uspela da se usredsredi.

Mrvica bezbrižnosti koja je krasila Luče. A zašto ne bi mogla? Mrvica Sidine odlučnosti. Okrenula je bicikl i prišla stolu.

Poređala je knjige i olovke. Za to vreme, razmišljala je o tome šta će sve morati da uradi, o stvarima

koje su joj bile mnogo važnije od ispita. Za početak, htela je da otkrije da li se Ares sakrio na Zemlji, kao što su pretpostavljale. Pre svega, želela je da sazna gde. Jedini ko bi to mogao da ukapira bio je Duda. Ona i Luče s njim su o tome pričale svaki dan. Bolje rečeno, podvrgavale su ga redovnom ispitivanju više puta u toku dana. Tražile su od njega da ih obaveštava i o najsitnijim detaljima u vezi s Dionisovim rubinom. Hun je bila ubeđena da će, ako njihov prijatelj oseti kamen i shvati gde je, na tom istom mestu ona i Luče pronaći Aresa. Međutim, Duda Morison još nije uspeo da oseti nešto konkretno. Povremeno je osećao prisustvo kamena, ponekad mu se činilo da je blizu, ponekad da je daleko, ali nikada nije uspeo da kaže ništa određeno o njegovom položaju.

U poslednje vreme ga uopšte nije osećao. Izgledalo je kao da je Ares nestao. Nije bilo nikakvog traga njegovog prisustva, nikakvog dokaza da je njihova teorija tačna. Sigurno je da Gospodar rata nije došao na Zemlju da bi tu ostao sakriven. Hun oseti nagon da pozove Dudu. Instinktivnim pokretom uze *merkur 3000*, magični mobilni telefon koji joj je poklonila Luče, i stade da ukucava broj. Prekide i odloži telefon. Seti se da je Duda tražio dva dana pauze. I on je bio zauzet zbog završnih ispita i verovatno

je učio. Što bi i ona trebalo da radi u tom trenutku. Otvori knjigu ispred sebe. Između stranica pronade jednu vrstu ljiljana, koji je bio vešto osušen. Bio je to cvet sa Olimpa. Cvet koji joj je poklonio Džared. Eto još nečega što bi Hun radije radila umesto da se priprema za ispite. Da bude s Morfejom. On je ostao na Olimpu. Tražio je mesto na kojem bi ponovo sagrađio selo Sinfalid, ovoga puta iznad zemlje. Morao je da upozorava sve one koji su godinama živeli krijući se od Aresa, kada je Gospodar rata vladao Olimpom. Njih dvoje su skoro svako veče uspostavljali mentalni kontakt i razgovarali. Jeste lepo, ali nije kao kad su zajedno. Poželela je da ga zagrlji.

Sve u svemu, imala je gomilu stvari da uradi, ali ništa i niko nije mogao da je oslobodi završnih ispita narednog dana. Morala je da uči.

„To je poslednji napor“, pomisli. „Od sutra ću biti slobodna.“

Obuzeta takvim mislima, usredsredila se na polinome, međutim, *merkur 3000* odmah oglasi da joj je stigla poruka:

PROMENITE TELEFONSKOG OPERATERA!
UŠTEDITE KUPUJUĆI...

Hun zafrkta. Samo su joj falile nepotrebne reklame! Izbrisa poruku i ne pročitavši je do kraja. Međutim, *merkur* joj se već našao u ruci. Na dan poplave, funkcionisao je kao i na Olimpu i pokazao joj gde je Duda. Hun po ko zna koji put pokuša da iskoristi tu njegovu izvanrednu karakteristiku. S jednom malom izmenom.

„Pokaži mi gde je Ares!“, šapnu mu.

Kao i svaki put kada bi mu postavila to pitanje, supermobilni telefon se ugasi.

Srećna hemijska olovka

Nije bilo mnogo sveta na šetalištu Pamulk. Još je bilo prilično toplo pa su se i šoping fanatici sklonili u hlad na sat-dva.

„Ovo je katastrofa!“, požali se Luče. Iako je uspela da od oca iskamči dovoljno novca da kupi bilo koju olovku u bilo kojoj knjižari, lov na taličnu hemijsku išao je veoma loše. Štaviše, totalno loše!

„Bez te olovke, sutrašnji ispiti biće takva katastrofa da će me ponovo poslati u obdanište!“

„Jesi li sujeverna?“, upita je Kamirana sa osmehom.

Luče pomisli na sve one situacije kada su je Sid i Hun zadirkivale iz istog tog razloga.

„To nije sujeverje! To je mudrost i iskustvo“, odgovori braneći se, spremna da istrpi jedno te isto naklapanje koje svi su ponavljali. Na primer: svako je odgovoran za svoju sudbinu, dobra i loša sudbina ne postoje, bla, bla, bla... Kamirana Grol poče da pretura po svojoj torbici.

„Ovo je parfem koji donosi sreću s mladićima“, objasni pokazavši joj jednu limenu bočicu. Onda nastavi: „Ovo je novčanik koji pomaže da po razumnoj ceni pronađeš ono što tražiš, zatim je tu kamenčić protiv uroka, a ovu zelenu maramicu moram da držim u torbici dan pre ispita. Za usmene ispite moram da obučem crvene farmerke s plavom majicom. Muče me samo nenajavljene provere znanja; još nisam pronašla ništa što bi mi pomoglo da izbegnem da me prozovu.“

Luče je bila zadivljena. Kamirana je bila prava profesionalka u borbi protiv baksuzluka! Možete li zamisliti da su skoro celu godinu provele u istom odeljenju, a ona ju je smatrala sasvim običnom devojkom. Simpatičnom, ali običnom. A ona je, u stvari, bila

izuzetna i svakog trenutka je to sve više postajala. Pokaza joj cipele protiv prepreka u osvajanju lepih dečaka i minduše koje pospešuju prijateljstva. Očigledno da je sve to besprekorno funkcionisalo. Baš toga dana ih je obula i njih dve su se konačno bolje upoznale.

Kamiranino lice iznenada se ozari.

„Imam ideju! Ako staviš novac u moj novčanik, sigurna sam da ćemo pronaći tvoju hemijsku... i to jeftino!“

Kakvo ludilo! Luče nije bilo potrebno ponoviti dva puta. Ona, kao Afroditu, pomisli da čak i moć njenog crvenog kvarca na lančiću blede naspram snage uverenosti Kamirane Grol.

„Nas dve moramo češće da izlazimo zajedno!“, zacvrkuta.

Upravo su prolazile šetalištem i razmenjivale savete o taktici protiv baksuzluka, kada Kamirana odjednom poče da skakuće kao da ju je đavo opsednuo. Umesto reči, koje bi nešto značile, poče da pišti čitavu seriju oštih trilera, vrlo sličnih pokvarenom budilniku. Luče je bila prilično zbunjena, ali nije mogla da uradi ništa drugo osim da pogleda tamo gde je Grolova upirala prstom. Njen pogled završi tačno u izlogu knjižare, u kojem je sijala, ili joj se bar tako činilo,

žuta tabla s natpisom: ISPRAZNI SVE. Nije se radilo o običnoj prodavnici. Bila je to prodavnica gumica, olovaka, hemijskih, svezaka i drugih drangulija, čuvena kao najsnabdevenija, najneverovatnija i obično najskuplja od svih radnji na Duginom brdu, na Zemlji ili u Svemiru, uključujući i paralelne dimenzije.

Luče uhvati Kamiranu podruku i ustremi se nadzvučnom brzinom ka prodavnici. Primitivši da je knjižara krcatija od školskog hodnika posle zvona, ulete u gužvu kao furija.

„Ti kontroliši desno“, naredi. Ona krenu levo, istrpe neku tetku koja je udari laktom u stomak, kao i jedno dete koje je nagazi nogu.

Dok je proučavala svaki milimetar polica, obuze je nekakva jeziva sumnja. Novčanik amajlija bio je kod Kamirane, koja se nalazila na drugoj strani radnje. Šta ako je njegovo blagorodno dejstvo previše daleko da bi moglo da zahvati i nju? I šta ako pronađe nešto divno za Kamiranu, a ne za nju?

Ne, nije moguće! U novčaniku je njen novac, sve su razradile do savršen... Evo je! Na trećoj narandžastoj polici, levo, pri vrhu... Srećna hemijska olovka!

Jedini primerak u korpi punoj olovaka, četkica i flomastera svih boja, vrsta i dimenzija. Nije časila ni časa. Luče poče da se probija kroz gomilu, a pošto su

je maločas lepo počastili, uopšte se nije brinula da li će usput nekog zakačiti, gurnuti ili saplesti.

Priđe narandžastoj polici, podiže podlakticu i ispruži ruku. Nova srećna hemijska olovka samo što nije postala njena. Zgrabi je za vrh, kad odjednom...

Još jedna ruka, smežurana i koščata, zgrabi je sa suprotne strane.

Luče podiže glavu ne popuštajući stisak. Susrete pogled starije gospođe koja bi joj mogla biti i prababa, samo što je, za razliku od fine prabakice, imala dva zla i izbuljena oka. Netremice ju je posmatrala sa izrazom krvoločne hijene.

„Ja sam je videla prva, gospođice!“, prosikta žena. Izgovorila je tu rečenicu tako da je reč *gospođica* zvučala kao uvreda. Luče nije popuštala stisak. Da se kojim slučajem našla pred nekom blagom i milom starijom, možda bi se i odrekla olovke, iako joj je bila važna. Ali videvši podmukli pogled te žene, više nije bilo šanse da joj popusti.

„Grešite“, prošaputa Luče. Imala je utisak da su ona i ta žena ostale same u radnji. Nije se više čuo ni žagor gomile, ni povici prodavačica koje su pokušavale da udovolje svima i odgovore na dvadeset pet zahteva odjednom. Bile su tu samo koščata gospođina i njena ruka, koje su se otimale o olovku.

Luče nije trebalo mnogo da reši problem. Mogla je da iskoristi svoje moći i da jednostavno naredi gospođi da pusti olovku i ode. Ipak, nije bila sigurna da bi to funkcionisalo. Posumnjala je da će gospođina volja ili ozlojeđenost biti mnogo jače nego što bi se moglo očekivati, pa čak i od božanskih moći.

„Pusti tu olovku, gospođice!“, ponovo prosikta nepoznata.

Luče je pogleda pravo u oči. Gospođa odjednom popusti stisak, okrenu joj leđa i uputi se ka izlazu iz prodavnice.

Luče ostade bez teksta. U trenutku, pao joj je mrak na oči pa je rešila da upotrebi moći, ali je istovremeno bila sasvim sigurna da ih nije upotrebila. Samo što se spremala da zatrepće očima, ali nije trepnula. Ništa slično joj se nikada pre nije dogodilo. Nekada, na Olimpu, bilo joj je teško da upravlja tuđim moćima, ali nikada joj se to nije desilo sa svojim.

„Rekla sam ti da moj novčanik ne može da pogreši!“, zavrišta Kamirana probijajući se ka njoj. Luče se istog trena prepusti i dozvoli da je zarazi njen entuzijazam. S novcem koji su imale i onim što se nudilo, obe su došle na ideju da naprave veliku čistku u knjižari. Kupiće sve, a Luče otkri da su ona i Kamirana divan par za takve akcije.

Izgladneli piton

Visoko gore, na vrhu brda, buktao je Artemidin Crni plamen, novi životni centar Olimpa. Na kamenoj stazi, po zemlji su bila poređana kratka koplja, tojage, mačevi, dugačka koplja, bodeži i lukovi.

„Izaberi nešto od ovoga i brani se, boginjo“, doviknu joj mladić oružar, upirući u nju prodorne i izrazito crne oči. Zamahivao je kratkim mačem u obliku goveđeg jezika s pozlaćenim trouglastim sečivom i balčakom